

Ohlášky – neděle 24. 4. 2022

Dnes prožíváme **2. neděli velikonoční (Božího milosrdenství)**.

- Pondělí 25. 4. – **Svátek sv. Marka, evangelisty**
- Pátek 29. 4. – **Svátek sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve, patronky Evropy**
- Příští neděle 1. 5. 2022 bude **3. neděle velikonoční**.

- **Modlitba chval** v pátek **29. 4. 2022 od 18:00** v kostele sv. Václava v Lovosicích.

Bohoslužby během týdne

Lovosice, farní kostel sv. Václava

Ne	9:00
Út, St, Čt	8:00
Pá	16:30

Sulejovice, kostel Nejsvětější Trojice
3. neděle v měsíci v **8:00**

Farní kavárna vždy v neděli po mši sv.
Náboženství pro školní děti v úterý od 14 h

**Římskokatolická farnost sv. Václava
v Lovosicích
Zahradní 32/2
41002 Lovosice**

IČO: 46772537
farnost.lovosice@seznam.cz
www.farnostlovosice.cz

R.D. ICLic. Mgr. Józef Szeliga
statutární zástupce farnosti
+420 777 020 426
jw.szeliga@gmail.com

P. Mgr. Ladislav Nádvořník SDB
kaplan
+ 420 603 845 460

Václav

č. 22 (2022)
24. 4. 2022

2. neděle velikonoční

**Týdeník Římskokatolické farnosti sv. Václava
v Lovosicích**

Youcat (19. + 20. část)

To, co se může jevit jako nejpropastnější obžaloba Boha, jsou ve skutečnosti slova neuvěřitelného žalmu 22, avšak pouze zčásti jde o výkřik zrazeného. Jsou zároveň i jedinečným chvalozpěvem na Boha, který zachraňuje: „Nezošklivil si ubožákovu bídu, nepohrdl jí, neskryl před ním svou tvář, vyslyšel ho, když k němu křičel“ (Žl 22,25).

Otec neponechá svého Syna napospas smrti; probouzí ho k novému životu – a spolu s ním i všechny, kdo v něho věří.

Proto apoštol Pavel směle prohlásí: „Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému“ (Řím 8,28).

“Uvaž především toto: Jako hory těžké by bylo tvé utrpení, kdybys je musel snášet sám. Ale je to jho, které ti pomáhá nést Pán, vždyť on nese spolu s tvým utrpením i tebe.” říká sv. František Saleský

Řídí Bůh svět a můj život?

„Jsem přesvědčen,“ napsal jednou evangelický teolog Dietrich Bonhoeffer (1906-1945), „že Bůh dokáže a chce obrátit v dobro všechno, i to nejhorší.“

Tuto větu si zapsal do deníku v nacistické cele smrti, kde čekal na popravu po odsouzení za odbojovou činnost. Čtyři měsíce před popravou, tváří v tvář smrti, napsal báseň, kterou věnoval své snoubence:

„Ta divná dobrá moc svou sílu dá mi, a věrně povede můj každý krok. Jí obklopen i dnes chci zůstat s vámi a s vámi prožít tento nový rok.... Máš-li však pro nás hořký kalich strastí, jež trpce přetékají přes kraje, my přijmeme jej, nechceme se trásti, vždyť s námi vždy tvá dobrá ruka je“ (přel. Dana a Petr Pokorných, zpěvník „Svitá“).

Proč kříž?

BUDEME HLEDAT ODPOVĚĎ na otázku, proč si křesťané zvolili za své znamení právě nejbrutálnější mučící nástroj starověku a proč padají na kolena před utrpením odsouzeného zločince.

Eisenheimští antonité (řeholní řád špitálních bratří) si u Matthiase Grünewalda objednali umělecké dílo – oltář, jehož centrální deska s výjevem ukřížování předčila svým strašlivým realismem všechno, co bylo až dosud na toto téma namalováno: Ruce zkroucené

bolestnou křečí, vyhublé tělo, jenom kost a kůže, poseté mokvajícimi šrámy, trny zabodnuté do hlavy, bezpočet krvácejících ran.

Řeholní bratři umístili oltář do své kaple a denně přinášeli před tento obraz nevyлéčitelně nemocné. Pacientům svijejícím se v palčivých bolestech nebo posetým modročernými morovými boulemi se muselo zdát, že je tu přibit hřeby jeden z nich.

Antonité považovali modlitbu před křížem za quasi medicínu – tedy za druh léčby. Vysmívali se tím nejubožejším z ubohých? Museli trpícím tímto způsobem stavět před oči jejich bídu?

Takto dnes uvažujeme my, kteří máme spíše sklon nadopovat umírajícího opiáty na utlumení bolesti a pustit mu nekonečné video s veselými kousky Mr. Beana. Středověký člověk však zjevně čerpal z quasi medicíny trojí poselství:

1. Poselství o Boží solidaritě.
2. Poselství o lítosti nad svými hříchy.
3. Poselství o naději na zásadní záchranu.

To, co nám může znít na první poslech krutě, si však zaslouží naši větší pozornost.

(z knihy *Youcat: Kurz víry*)

4/ Podobenství o kánoi

Existuje celá řada skvělých publikací určených na podporu manželských párů. Já vám ve vsí skromnosti nabízím možnost prozkoumat několik aspektů manželského života pomocí podobenství o kánoi.

Je poslední víkend v červnu a nacházíme se v soutěsce, kudy protéká řeka Tarn, nedaleko Montpellier. Se skupinou mladých pracujících lidí pořádáme tradiční výlet na kánoích na závěr sezóny. Je nás asi patnáct, z toho čtyři nebo pět manželských párů. Přirozeně si sedají do kánoí společně. Všechny osobní věci jsou uloženy ve vodotěsných barelech. Dostali jsme pár instrukcí od majitele půjčovny kánoí a už vyplouváme, všechno vypadá tak snadně.

Louis a Victoire jsou vzrušením bez sebe, je to jejich první plavba. Vyrážejí napřed, na nikoho nečekají. Zpočátku plyne řeka velmi poklidně. Vesele pádlují a jejich kánoe pluje cikcak, jako by byli opilí. Pobaveně

je sledují. Mám nutkání na ně zavolat a vysvětlit jim, jak se taková kánoe řídí, ale jsou už kdesi daleko, zcela pohlceni svou vlastní bublinou. Něco mi říká, že je stejně brzy dostihneme.

A skutečně – o necelý kilometr dál připlouváme k prvním peřejím. Kánoe nabírá rychlost. Louis a Victoire stále pádlují značně zmateně, jejich pohyby jsou nekoordinované. Při pohledu na divokou vodu peřeji oba ztuhnou. Náhle jejich kánoe zatočí prudce doleva. Oba instinktivně ponoří svá pádla na opačnou stranu. Plavidlo se rázem otočí a ocitne se zcela napříč. Síla proudu je dotočí čelem vzad, takže na peřeje najíždějí pozadu. V nastalé panice se Louis ze všech sil snaží udržet kontrolu, zatímco Victoire pouští pádlo a za velkého křiku křečovitě svírá okraje lodi. Nakonec kánoe narazí na skalisko a obrátí se dnem vzhůru. Louis a Victoire se vyklopí do vody, drží se nad hladinou a uprostřed svých barelů proplouvají peřejemi.

Po řádném nalokání a mnoha neúspěšných pokusech o opětovný nástup do lodi jsou Louis a Victoire konečně připraveni pokračovat. Tentokrát nás ale prosí o radu. Nabízím své vysvětlení:

„Je to docela snadné, ten vpředu je motorem plavidla a ten vzadu kormidlem. Když bude Victoire vpředu, musí pravidelně pádlovat, jeden záběr napravo, jeden nalevo. Ty, Louisi, se s ní musíš synchronizovat a pádlovat ve stejnou chvíli a na stejné straně jako ona. Ale čas od času musíš přestat pádlovat a upravit směr kánoe tak, že své pádlo ponoříš napravo nebo nalevo a uděláš z něj kormidlo. Ten vpředu na háčku svému parťákovi hlásí překážky na obzoru. Musí ale mít důvěru ve svého zadáka, který kormidluje. Když háček ze strachu nějakým způsobem zasáhne, může ohrozit úspěch celého manévru.“

Louis a Victoire příkyvuji. Techniku pádlování rychle pochopí a další peřeje už sjíždějí s lehkostí. Victoire dál pádluje v pravidelném rytmu. Mezi dvěma peřejemi, na klidné vodě, pozorují darebu Louise, jak si klidně odkládá pádlo na pokrčené nohy. Zavře oči a vychutnává si přítomný okamžik... Victoire nic netuší a dál svědomitě pádluje; Louis se jen veze.

Tento sjezd na kánoích nám dobře poslouží jako metafora manželského života.

(z knihy *René-Luca Patnáct podobenství*)
